

Molnár Gábor

Roppantod

égő ökle löki és örli a bőröket,
minden rongyom sárba tapadt,
csak egyetlen arc,
mely sohasem maszk,
ha közeli arcodról csillagok hullanak,
a kegyetlen szent,
ez egyetlen arcom maradt

gúnyom gúnyája nyomja lelkemet,
nehéz a szívnek és nem meleg,
s bár úgy ölök szabadon,
hogyan szakad a vér,
szörnyek közt táncolok,
viszlek én magammal,
míg az őrző bábvilág véget nem ér

kik ezek a csillogó rongyosok,
köröttünk keljfeljancsiznak leterített kosok,
és úgy vihog mind,
mint kinek lehet ítélnie,
hát nem bújik magába,
büdösén hullámzó belekbe,
a tengerszer született semmibe?

jer, jer velem tovább,
lángzik most hitem s maradt még imám,
értünk sügni el,
ha jégtócsát kínál a tél,
kislányként roppantod derűvel,
míg az irgalom Napjával ölel,
mosolyunk csókot remél

3 haiku

könnyed csermelyeg,
Isten forrása fakad,
s te engeded

lélekdús szírom
a szívből kiszakadt fény,
könnyekből virág

erdőhús suhan,
mely szökelli lépteid,
elring a magány

Hó lép el

és minden, minden, minden,
otthon, szív, meleg,
csillagja nincs esten,
gyertyák csókja leng

most zeng a nesz,
serceg két igyekvő láng,
titkos tűz-vizeket,
egymássá égetni át

majd fényünk fagyba búj,
fehérbe rekednek a percek,
reszketve álmodunk,
hóba hullt hevünk még serceg

és szikrád úgy szeret,
édes kés az mind, ha korholsz,
nem vár jég s magány, mert
csillagos szép imát mormolsz